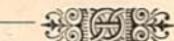

Хладъ повѣе — буйно жито
Тихо се люлѣе;
А пѣсенъта на жътвари
Надалечъ се лїе.

Ив. Боневъ.

Съ главата на долу.

сѣки отъ насъ е виждалъ лѣтно
врѣме, надвечерь, въ сѣнчеста-
та градина да прѣхвѣркватъ едни
малки животни безъ да изда-
вать нѣкакъвъ шумъ. Тѣзи бѣр-
зокрили животни сѫ прилѣпи.
Мнозина се страхуватъ отъ при-
лѣпите като отъ нѣкой опасенъ звѣръ; защото
не знаятъ, че тѣ сѫ съвсѣмъ безврѣдни за че-
ловѣка и за домашнитѣ му животни.

Прилѣпите сѫ опасни само за мухитѣ и ко-
маритѣ, които гѣлтатъ лакомо по нѣколко сто-
тици, докѣто се нахранятъ.

Прилѣпите хвѣрчатъ безъ шумъ, защото тѣ-
лото имъ е покрито съ нѣжни косъмчета, които
приличатъ на кадифе. Тѣ хвѣрчатъ бѣрже, за-
щото крилѣтѣ имъ сѫ много жилави и силни.

Азъ пѣкъ сѣмъ се чудилъ повече на тѣх-
ния сѣнь. Отъ сутринь до вечеръ всички при-
лѣпи спатъ овиснали съ глава на долу. Тѣ се
закачватъ на нѣкоя греда или на нѣкой клонъ
и спатъ дѣлбокъ сѣнь. Но най·много сѣмъ се